

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby a ve věci

žalobců: a) **Ing. R. Č.**, narozen X
 bytem X
 b) **Ing. J. Č.**, narozena X
 bytem X
 oba zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.,

advokátem

sídlem Slavíkova 1568/23, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti

osob zúčastněných na řízení: 1) Ing. M. B., narozený dne X

bytem X

2) Ing. P. B., narozena dne X

bytem X

oba zastoupeni JUDr. Václavem Brettingerem, advokátem

sídlem Jungmannova 36/31, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019 č. j. MHMP 1712627/2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23. 8. 2019 č. j. MHMP 1712627/2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 19 455 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobců JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se u Městského soudu v Praze domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu, který potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru výstavby (dále též „*stavební úřad*“), ze dne 24. 4. 2019 č. j. P12 17716/2019 OVY. Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobců ze dne 5. 9. 2005 o obnovu řízení do pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 4. 2005 č. j. VYST/20109/04/Ja (dále též „*původní rozhodnutí*“), jímž byla ve sloučeném územním a stavebním řízení umístěna a povolena stavba řadového rodinného domu č. 7 na pozemku parc. č. X a X, k. ú. X, včetně přípojky kanalizace, přípojky vody a plynu, oplocení a rozvody elektro (dále též „*řízení o umístění a povolení stavby RD č. 7*“), který sousedí s nemovitostí žalobců.
2. Proti napadenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Námitky žalobců lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobci namítají, že byly splněny podmínky obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 správního řádu. Poukazují na to, že stavební úřad zamítl jejich žádost pro nesplnění § 94 odst. 4 správního řádu, žalovaný nadto uvedl, že důvody obnovy mohli uplatnit v odvolacím řízení. Žalobci oponují, že důvody obnovy uplatnit dříve nemohli, v průběhu řízení o umístění a povolení stavby toliko RD č. 7 jim totiž nebyly známy. Pro ověření správnosti koeficientu podlažních ploch a koeficientu zeleně bylo nutno znát údaje o umístění a povolení všech sedmi řadových rodinných domů. Žalobci až dne 17. 8. 2005 poté, co od stavebního úřadu obdrželi první strany rozhodnutí o umístění a povolení řadových rodinných domů č. 1 až 6 („dále též „*RD č. 1 až 6*““), se dozvěděli o důvodech obnovy řízení. Jelikož stavební úřad se žalobci nejednal jako s účastníky řízení k RD č. 1 až 6, nemohli žalobci nahlížet do spisu, seznámit se s dokumentací a dalšími podklady pro umístění a povolení těchto staveb v dané funkční ploše, a seznat, zda stavby splňují požadavky územně plánovací dokumentace na využití funkční plochy. Ústní jednání konané dne 4. 3. 2005 se týkalo pouze RD č. 7, nikoli RD č. 1 až 6. Žalovaný se nezabýval předchozími podáními žalobců, v nichž odůvodnili splnění předpokladů pro obnovu řízení.
4. Podle žalobců žalovaný řádně nezjistil, zda nově zjištěné skutečnosti by odůvodňovaly jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Závěr žalovaného o souladu stavby s územně plánovací dokumentací po její změně není podpořen zjištěným stavem věci v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný sice uvádí, že v mezidobí došlo k úpravě územního plánu, avšak neprokazuje, že stavba RD č. 7 je se změněným kódem míry využití území v souladu, tj. že by v obnoveném řízení nemohlo být rozhodnuto jinak. Případné posouzení souladu stavby RD č. 7 s aktuálně platným územním plánem by mělo být provedeno stavebním úřadem, aby se účastníci mohli k věci vyjádřit. K úpravě územního plánu měnící kód využití území z C na E nelze z důvodu nicotnosti přihlížet. Změna míry využití území totiž nebyla schválena Zastupitelstvem hl. m. Prahy jako příslušným orgánem, byla učiněna toliko neformálním úkonem žalovaného, věcně nepříslušného orgánu. Pro dané pozemky tedy nelze při výpočtu souladu stavby s územním plánem uvažovat kód míry využití E, nýbrž C, proto i z tohoto důvodu nemůže závěr žalovaného, že stavba je nyní v souladu s územním plánem, obstát.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobci tvrdí, že stavebník RD č. 7 (nyní již neexistující společnost České nemovitosti a. s.) ani následní vlastníci RD č. 7 (osoby zúčastněné na řízení), nenabýli práva z původního rozhodnutí v dobré víře. Podle žalobců správní orgány aplikovaly § 94 odst. 4 správního řádu vadně tím, že akcentovaly zájmy stavebníka, či

vlastníků stavby RD č. 7, ale opomenuly újmu žalobců a na veřejném zájmu. Podle žalobců stavebník RD č. 7 nemohl nabýt práva v dobré víře, neboť nesprávnost údajů uvedených v projektové dokumentaci vylučuje nahodilý omyl v podkladech pro rozhodnutí. Nelze tudíž nadřazovat zájmy stavebníka veřejnému zájmu, který byl v dané věci zásadním způsobem porušen. Stavebník si měl potřebné údaje opatřit a předložit návrh souladný s územně plánovací dokumentací. V této souvislosti žalobci odkazují na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016 sp. zn. 9 A 21/2013. Dobrou víru nelze proto dovozovat ani ve vztahu k vlastníkům stavby, když v dobré víře nebyl stavebník. Dobrá víra se zkoumá jen u stavebníka jako původního účastníka řízení, jímž současní vlastníci RD č. 7 nebyli. Úvaha žalovaného ohledně újmy veřejného zájmu, se mýlí s podstatou věci. Nespočívá jen v tom, že stavba RD č. 7 ohrožuje životy, bezpečnost, životní prostředí či zájmy chráněné dotčenými orgány a sousední stavby, nýbrž se jedná i o stav, kdy byla stavba RD č. 7 realizována v rozporu s právními předpisy či územním plánem. Míra využití daného území byla dána kódem C, kapacita dané plochy byla již vyčerpána, nemělo tudíž docházet k umisťování nových staveb. Koeficienty míry využití území mají za cíl určit, do jak velké části může být daná plocha zastavěna a využita pro zeleň. Jejich nerespektováním jsou narušeny veřejné zájmy chráněné stavebním zákonem a dalšími předpisy. Stavba rodinných domů způsobila překročení kapacity území přehuštěním bez odpovídajícího podílu zeleně, což má negativní vliv na pohodu bydlení žalobců. Žalovaný opomenul a bagatelizoval újmu vzniklou veřejnému zájmu a žalobcům, rozhodnutí žalovaného je proto rozporné s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.

6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobci poukazují na to, že spor již trvá čtrnáct let. Správními orgány je opomíjeno podrobné prokázání splnění podmínek pro obnovu řízení. Nezákonnost a nestrannost rozhodování stavebního úřadu potvrzují přechodí rozhodnutí žalovaného vydaná v tomto řízení, jimiž byla rozhodnutí stavebního úřadu rušena.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl ji zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal na napadené rozhodnutí a doplnil, že žalobci se účastenství a obnovy řízení ve věci řadových RD č. 1 až 6 opakovaně domáhali. Stavební úřad i žalovaný dospěli k závěru, že žalobci neměli být účastníky společného územního a stavebního řízení ve věci řadových RD č. 1 až 6, což potvrdil Městský soud v Praze v rozhodnutích č. j. 6 A 239/2015-45 a č. j. 6 A 238/2015-53 a následně Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 7 As 193/2017-24. V dané věci se žalovaný zabýval koeficienty míry využití území na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, i námitkou dobré víry a své závěry dostatečně odůvodnil. Podle žalovaného bylo prokázáno, že současní majitelé stavby byli při její koupi v dobré víře, neboť stavba měla potřebná platná povolení. K újmě veřejného zájmu žalovaný uvedl, že stavba je v souladu se současně platným územním plánem, a žalobci neuvádí, v čem je realizovaná stavba v rozporu s veřejným zájmem. Takto uplatněná námitka je zcela obecná a nekonkrétní. Pokud se týká újmy ostatních účastníků, v porovnání s újmou vlastníků předmětné stavby dospěl žalovaný k závěru, že povolit obnovu řízení a zpochybnit legálnost stavby, v níž její vlastníci bydlí více než 10 let a mají za to, že stavba je řádně povolena, by byla újma vlastníků stavby nepochybně větší. Žalovaný se v rozhodnutí vypořádal se všemi uplatněnými námitkami i s otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky pro povolení obnovy řízení. Jednou ze stěžejních podmínek pro povolení obnovy řízení je mimo jiné to, že nové skutečnosti a důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalobci jako novou skutečnost uvedli nesprávný výpočet koeficientů a míry využití území. Jak bylo uvedeno i v napadeném rozhodnutí po změně územního plánu Z 2832/00, koeficienty se v současné době vztahují

jen k ploše záměru, a nikoli k celé výměře příslušné plochy se stanoveným využitím. Stavba je v souladu se současně platným územním plánem, nelze předpokládat, že by řízení dopadlo jinak, než tak, že by byl RD č. 7 opětovně povolen. Podle žalovaného nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, neboť žalobci námitky o nesrovnalostech v koeficientu a míry využití území mohli uplatnit v rámci řádného opravného prostředku, jehož nevyužili. Rovněž není splněna podmínka, že by bylo v dané věci rozhodnuto jinak a neposlední řadě by újma vlastníků stavby v případě povolení obnovy řízení byla nepoměrně větší než újma žalobců a veřejného zájmu.

8. Osoby zúčastněné na řízení (vlastníci RD č. 7) v písemném vyjádření k žalobě ji navrhly zamítnout jako nedůvodnou. Nesouhlasí se žalobci, kteří opomíjejí, že osoby zúčastněné na řízení jsou řádnými vlastníky RD č. 7. Pokud by původní stavebník nebyl v dobré víře, nemůže se takové hodnocení promítat do jejich práv jako souvztažnost mezi oběma subjekty, jak je tomu např. u práva na vydržení, kdy se doba dobré víry započítává i nástupcům. Na osoby zúčastněné na řízení dopadá hodnocení dobré víry na základě předpisů občanskoprávních, v důsledku nichž nabyly vlastnické právo k RD č. 7, a podle občanskoprávních předpisů splňují veškerá kritéria pro aplikaci dobré víry posuzované výlučně podle těchto norem. Pokud by původní stavebník nebyl v řízení o umístění a povolení stavby v dobré víře, pak je nezbytné zkoumat otázku dobré víry osob zúčastněných na řízení při převodu nemovitosti do jejich vlastnictví. Z podstaty věci, v níž soušní vlastníci stavby vystupují pouze jako osoby zúčastněné na řízení, vyplývá fakt, že případným rozhodnutím, a to s jakýmkoli výrokem, nemohou již být osobám zúčastněným na řízení stanoveny žádné konkrétní povinnosti. Jestliže by byl učiněn závěr, že původní stavebník nenabyl práva v dobré víře, jednalo by se pouze o akademický výrok. Takový závěr by nemohl mít vliv na existenci řádného nabývacího titulu vlastnictví k současné stavbě. Důsledky vad stavebního řízení nelze přenášet na současné vlastníky, kteří nabyli nemovitost v absolutní dobré víře a za splnění všech zákonných podmínek. O pojmu veřejný zájem platí to, co bylo výše uvedeno i u dobré víry. Pojem veřejný zájem v sobě nepochybně zahrnuje i respektování práv vyplývajících z občanskoprávních norem ve prospěch osob zúčastněných na řízení, které v konkurenci se správními předpisy plně ob stojí. Za daných okolností stavba RD č. 7 zůstává v souladu s veřejným zájmem.
9. Žalobci v replice setrvali na žalobní argumentaci, a nesouhlasí s tvrzením, že stavba RD č. 7 je v souladu s veřejným zájmem. Veřejný zájem na využití území je promítnut do územně plánovací dokumentace a případ, kdy je umístěna a povolena stavba, ačkoli podle územního plánu v daném místě stavba nemůže být, je podle žalobců zásadní újmu převyšující zájem vlastníků RD č. 7. Tvrzení osob zúčastněných na řízení, že jejich dobrou víru je třeba hodnotit podle občanskoprávních předpisů, není podle žalobců správné.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalobci ani žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem se k tomuto postupu nevyjádřili, souhlasili proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.

12. Z Úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleného Zastupitelstvem žalovaného dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 č. U 0110/2002 vyplývá, že obsahuje úpravu míry využití území k. ú. X – území čistě obytné vymezené ulicemi X a X tak, že kód B9 se mění na kód C9 ve stávající ploše.
13. Dne 30. 9. 2004 bylo stavebnímu úřadu doručeno sedm žádostí stavebníka o sedm stavebních povolení k ŘD č. 1 až 7.
14. Dne 10. 2. 2005 stavební úřad oznámil dotčeným účastníkům řízení, mezi nimi i oběma žadatelům (nyní žalobcům), zahájení řízení ve věci stavby RD č. 7, a svolal na den 4. 3. 2005 ústní jednání. Účastníky řízení upozornil, že námitky mohou uplatnit nejpozději při tomto ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto, a nahlédnout do spisů mohou u odboru výstavby v době uvedené v tomto oznámení.
15. Na ústním jednání konaném dne 4. 3. 2005 žadatelé v protokole na str. 4 namítli, že měli být účastníky řízení všech staveb RD č. 1 až 7, a nikoli pouze u č. 7, dále namítli nepřipustné začlenění jejich domu a pozemku stavbou řadových RD a tím znehodnocení jejich domu a pozemku. Stavebník na str. 5 protokolu k tomuto uvedl, že podle dokladů z archivu žalovaného i stavebního úřadu jsou si žadatelé vědomi, že minimálně od roku 1998 neoprávněně užívají část cizích pozemků při jižní hranici své nemovitosti. Stavba plotu na cizím pozemku nebyla nikdy povolena. K tomu stavební úřad uvedl na str. 6 protokolu, že „*případné další stavby na dotčených pozemcích ovlivní výpočet koeficientu zeleně*“. Tento protokol podepsali všichni přítomní, včetně obou žadatelů, bez připomínek.
16. Dne 9. 3. 2005 žadatelé adresovali stavebnímu úřadu k č. j. VYST/20109/04/Ja písemnost nazvanou *zpět vzetí námitek* ve věci řízení o umístění a povolení stavby RD č. 7. Uvádějí v ní, že dne 4. 9. 2005 se konalo ústní jednání, na něm vznesli námitky a připomínky. „*Na základě našeho dlouhodobého zájmu o odkoupení nepatrné části pozemku ve vlastnictví původně HMP a následně ČN a.s. a po dlouhodobých jednáních, které vyústily v oboustranně akceptovatelnou dohodu, jsme nyní přistoupili k tomu, že bereme tímto zpět všechny vznesené námitky.*“
17. Dne 23. 3. 2005 stavební úřad vyzval účastníky řízení, mezi nimi i oba žadatele, k vyjádření k doplněným podkladům ve věci řízení o umístění a povolení stavby RD č. 7 a poučil je o možnosti nahlédnout do spisu ve lhůtě 10 dnů od doručení této výzvy v místě a čase určených ve výzvě. Výzva byla doručena Ing. Č. dne 29. 3. 2005, Ing. Č. dne 25. 3. 2005.
18. Podle vnitřního sdělení stavebního úřadu ze dne 5. 4. 2005 byl kód míry využití stanoven C9 podle Úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy schváleného Zastupitelstvem žalovaného dne 9. 9. 1999 pod č. U 0110/2002. Koncepce řadových domů odpovídá architektonickému a urbanistickému charakteru stávající zástavby a záměru, schválenému při úpravě směrné části územního plánu.
19. Původním rozhodnutím stavebního úřadu (ze dne 18. 4. 2005 č. j. VYST/20109/04/Ja) bylo ve sloučeném územním a stavebním řízení vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby RD č. 7 s přípojkou kanalizace, vody a plynu a stavební povolení za v rozhodnutí stanovených podmínek. V odůvodnění na str. 3 je uvedeno, že stavba splňuje požadavky podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. Hl. m. Prahy o obecně technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů a projektová dokumentace je v souladu s § 18 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění vyhlášky č. 492/2002 Sb. V posledním odstavci na str. 3

tohoto původního rozhodnutí se uvádí, že žadatelé při ústním jednání dne 4. 3. 2005 vznesli námitky, od nichž písemným podáním ze dne 9. 3. 2005 ustoupili. Na str. 4 se uvádí, že ve věci byl doložen mimo jiné geometrický plán dělení pozemků ze dne 29. 12. 2004 č. 2203-81/2004. Toto rozhodnutí bylo mimo jiné doručeno i oběma žadatelům s poučením, že proti němu lze podat ve lhůtě 15 dnů od doručení odvolání.

20. Dne 17. 8. 2005 do správního spisu nahlédl žadatel Ing. Č.
21. Dne 24. 8. 2005 žadatel Ing. Č. na Policii ČR, Místním oddělení Modřany, na úřední záznam o podaném vysvětlení podal trestní oznámení na neznámého pachatele ohledně neplatnosti stavebních povolení na ŘD č. 1 až 7, a zmínil rozpor s územním plánem hl. m. Prahy s kódem využití území B9.
22. Dne 24. 8. 2005 žadatelé podali stavebnímu úřadu stížnost m. j. na nedodržení kódu míry využití území B9 s tím, že koeficient zeleně u nově navržených staveb neodpovídá požadavkům územního plánu a tím je negativně ovlivněno životní prostředí v lokalitě. Na stížnost reagoval stavební úřad vyjádřením ze dne 31. 8. 2005.
23. Dne 5. 9. 2005 žadatel Ing. Č. při ústním jednání na stavebním úřadě požádal o revizi parametrů územního plánu ohledně stavby RD č. 1 až 7. Na tento podnět reagoval stavební úřad dne 12. 9. 2005 tak, že neshledal v dané věci stavební povolení v rozporu s právními předpisy.
24. Dne 14. 9. 2005 žadatelé nahlédli do správního spisu a dne 27. 9. 2006 žadatelé podali stavebnímu úřadu podnět k přezkumu projektové dokumentace RD č. 1 až 7.
25. Dne 9. 10. 2006 žadatel Ing. Č. se dostavil na stavební úřad a požadoval, aby stavby nebyly kolaudovány, neboť ve věci byla předložena nepravdivá projektová dokumentace.
26. Dne 21. 3. 2007 stavební úřad rozhodnutím č. j. VYST/23578/Jž/2005 zamítl návrh žadatelů na povolení obnovy řízení ukončeného původním rozhodnutím. Dne 13. 11. 2009 žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 3. 2007 č. j. VYST/23578/Jž/2005 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
27. Dne 31. 5. 2010 stavební úřad rozhodnutím č. j. VYST/23578/Jž/2005/Jn zastavil řízení o návrhu žadatelů na povolení obnovy řízení ukončeného původním rozhodnutím, které žalovaný dne 27. 9. 2010 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
28. Dne 13. 7. 2011 stavební úřad znovu /nedatovaným/ rozhodnutím zamítl návrh žadatelů na povolení obnovy řízení ukončeného původním rozhodnutím. Dne 28. 12. 2011 žalovaný toto rozhodnutí opět zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
29. Dne 26. 6. 2012 stavební úřad rozhodnutím sp. zn. OVY/13111/2012/Vos zastavil řízení o návrhu žadatelů na povolení obnovy řízení ukončeného původním rozhodnutím. Dne 5. 12. 2012 pod sp. zn. S-MHMP 1211836/2012/OST/Je žalovaný uvedené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podala žadatelka Ing. Č. žalobu, na základě níž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 5. 2016 č. j. 9 A 21/2013-39 rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
30. Poté stavební úřad rozhodnutím ze dne 24. 4. 2019 č. j. P12 17716/2019 OVY žádost žalobců o obnovu řízení o umístění a povolení stavby RD č. 7 zamítl. V odůvodnění uvedl, že podstatou návrhu žadatelů na obnovu řízení je skutečnost, že po vydání původního pravomocného rozhodnutí důkazy, které byly ve sloučeném řízení o umístění a povolení stavby uplatněny, se ukázaly být nepravdivými. Pro obnovu řízení musí být kumulativně

splněny všechny zákonem stanovené podmínky, pokud by nebyla splněna některá z nich, návrh na povolení obnovy se zamítne. Pro případ, že by správní orgán shledal splnění všech třech podmínek obnovy řízení, byl by povinen posoudit hledisko proporcionality podle § 94 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), jako podmínku č. 4.

31. V daném případě ohledně první podmínky /musí být uplatněny dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení/ stavební úřad uvedl, že je nesporné, že v řízení o umístění a povolení stavby existovaly důkazy, jejichž pravdivost žadatelé napadají. Napadají totiž pravdivost a platnost výpočtů koeficientů směrné části územně plánovací dokumentace z důvodu nepravdivých údajů použitých při jejich výpočtu, tudíž napadají platnost projektové dokumentace, která byla podkladem pro vydání původního rozhodnutí.
32. Ohledně naplnění druhé a třetí podmínky /účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými a tyto skutečnosti a důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování/ stavební úřad posuzoval skutkové okolnosti případu, přičemž se zabýval otázkou, jakým způsobem postupoval stavebník (nyní již neexistující společnost České nemovitosti a. s., pozn. soudu) při úpravě změny kódu míry využití území a zda byl jeho postup, s ohledem na nutnost změny kódu míry využití území, správný. Stavebník ve svém návrhu na úpravu směrné části územního plánu – míry využití čistě obytného území požádal o změnu kódu z B na kód C či D, jelikož kód B už neumožňoval zástavbu pozemku určeného pro výstavbu rodinného domu obdobnými stavbami – řadovými rodinnými domy. V daném případě sám stavebník požádal o stanovení kódu míry využití území v dostatečném rozsahu. Stavebník by nebyl v dobré víře, pokud by o žádnou změnu nepožádal či pokud by požádal o změnu nedostatečnou. Stavebník vypracoval projektovou dokumentaci ve shodě s dokumentací posuzovanou podle metodického pokynu Sekce Útvaru rozvoje hlavního města Prahy (dále též „*SURM*“) a požádal o vydání územního souhlasu a souhlasu se stavbou. Stavebník ani stavební úřad rozhodnutí SURMu o provedení změny územního plánu nepřezkoumávali. Stavební úřad k takovému postupu nemá kompetenci. S platností od 30. 10. 2002 byla schválena Úprava směrné části ÚPn č. 0110/2002, kterou byl stanoven kód míry využití území C9, která současně umožňovala výstavbu sedmi řadových domů podle dokumentace. Stavebník ani stavební úřad se nezabývali kontrolními výpočty míry využití území pro danou stavbu, považovali rozhodnutí SURM o úpravě míry využití území za perfektní. Na základě uvedeného stavební úřad posoudil jednání stavebníka v době rozhodné o vydání rozhodnutí ve společném řízení o umístění a povolení stavby RD č. 7 za jednání v dobré víře. V daném případě sám stavebník požádal o stanovení kódu míry využití území v dostatečném rozsahu. Jmenovaná společnost stavebníka již není evidována v obchodním rejstříku, vlastníky řadového RD č. 7 se staly osoby zúčastněné na řízení. K otázce jejich dobré víry stavební úřad uvedl, že novým vlastníkům RD č. 7 nelze upřít dobrou víru. Osoby zúčastněné na řízení se staly vlastníky RD č. 7 kupní smlouvou po kolaudaci stavby k 30. 1. 2007. Návrh na povolení obnovy řízení žadateli byl podán dne 5. 9. 2005. Poté se stavební úřad zabýval otázkou následku, který by novým vlastníkům vznikl zrušením původního rozhodnutí ve vztahu k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo ve veřejném zájmu, přičemž dospěl k závěru, že újma nových vlastníků by byla neúměrně velká v porovnání s újmou, která vznikla veřejnému zájmu nebo jinému účastníkovi. K této úvaze stavební úřad dodal, že je nutno šetřit práva nabytá v dobré víře osob

zúčastněných na řízení, která mají přednost před ochranou objektivního práva, neboť újma, která by vznikla zrušením původního rozhodnutí, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla pravomocným rozhodnutím jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Jinými slovy újma nových vlastníků v řádu miliónů korun je nepoměrná k újmě žadatelů, kteří jsou vlastníky nejbližší sousedící se stavbou RD č. 7. V dané věci stavební úřad neshledal za naplněnou čtvrtou podmínku, neboť v dané věci je třeba zohlednit důvodnost návrhu na obnovu řízení podle zásady proporcionality ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. Uvedené ustanovení nelze vztáhnout toliko k žadatelům, nýbrž k prokazatelně dobré víře současných vlastníků, v dobré víře byl i původní stavebník. Obnova řízení by totiž znamenala zahájení řízení o odstranění stavby RD č. 7, pokud by stavba nebyla dodatečně povolena. Stavba nového domu by vyžadovala zřejmě energetickou náročnost stavebních konstrukcí podle aktuálních předpisů stavebního práva. Dalším nákladem by byla nutnost neužívat nepovolenou stavbu a opatřit rodině B. /nyní osob zúčastněných na řízení/ jiné bydlení po dobu, než bude stavba opětovně povolena a schopna užívání po případných úpravách. S ohledem na uvedené se stavební úřad již ust. § 100 odst. 2 správního řádu (*obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení*) dále nezabýval a uzavřel, že nejsou splněny důvody obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) a § 100 odst. 5 správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí žadatelé podali odvolání.

33. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23. 8. 2019 č. j. MHMP 1712627/2019 potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění konstatoval, že žádost žadatelů o povolení obnovy řízení neobsahovala nutné zjištění dříve neznámých skutečností nebo důkazů, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Žadatelé jsou vlastníky nemovité věci, která sousedí se stavbou, která byla provedena na základě původního pravomocného rozhodnutí. Důvodem obnovy je podle žadatelů skutečnost, že v projektové dokumentaci byly uvedené chybné koeficienty zastavěnosti, což vyšlo najevo po právní moci původního rozhodnutí, a tato skutečnost existovala v době společného řízení o umístění a povolení stavby, a žadatelé ji nemohli uplatnit v původním řízení. Žalovaný k uvedeným důvodům obnovy uvedl, že se jednalo o skutečnost, kterou bylo možné sice obtížně, avšak přesto zjistit z projektové dokumentace a z územního plánu hl. m. Prahy a dalších právních předpisů, a žadatelé se tak mohli bránit proti vydání předmětného rozhodnutími řádnými prostředky, pročez dospěl k dílčímu závěru, že namítané nepravdivě uvedené koeficienty nejsou důvodem pro povolení obnovy řízení.
34. Dále žalovaný dodal, že jednou z podmínek pro povolení obnovy řízení je skutečnost, že nově zjištěné skutečnosti by odůvodňovaly jiné řešení otázky, k čemuž uvedl, že záměr je v souladu se současně platným územním plánem a nelze tedy předpokládat, že by bylo rozhodnuto jinak. Žalovaný se dále ztotožnil se stavebním úřadem ohledně posouzení dobré víry na str. 6 - 9 rozhodnutí a uzavřel, že tvrzená újma vzniklá účastníkům řízení a veřejnému zájmu v důsledku povolení předmětné stavby není zřejmá. K újmě veřejných zájmů by mohlo dojít v případě, že by stavba byla navržena tak, že by ohrožovala životy, bezpečnost, životní prostředí, zájmy chráněné dotčenými orgány a sousední stavby. Vzhledem k tomu, že se jedná o stavbu stávající, která je již několik let v provozu a uvedená ohrožení nebyla zaznamenána, lze předpokládat, že stavba žádnou újmu veřejnému zájmu nepůsobí.
35. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

36. Podle § 94 odst. 4 správního řádu *jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.*
37. Podle § 94 odst. 5 správního řádu *při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).*
38. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*
39. Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*
40. Podle § 100 odst. 5 správního řádu *na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5.*
41. Předně soud připomíná, že v dané věci již bylo rozhodováno Městským soudem v Praze a to na základě žaloby podané Ing. Č. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012 sp. zn. S-MHMP 1211836/2012/OST/Je, o níž soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 5. 2016 č. j. 9 A 21/2013-39, kdy rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
42. Městský soud v Praze v tomto řízení proto nutně musel dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda v následně probíhajícím řízení byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016 č. j. 9 A 21/2013-39, jímž soud správní orgány v dalším postupu zavázal.
43. Z odůvodnění tohoto rozsudku na str. 9 vyplývá, že argumentace žalovaného „*neodpovídá na odvolací námitku žalobkyně, že nepravdivost údajů v projektové dokumentaci seznala až v době, kdy již nebylo možné proti rozhodnutí o umístění stavby podat řádné odvolání. Napadené rozhodnutí tak nesplňuje požadavky dané § 68 odst. 3 správního řádu.*“ Na str. 10 rozsudku soud shledal vadu „*absence jednoznačného uvedení právního důvodu, z jakého nelze návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení vyhovět*“, přičemž na str. 11 rozsudku soud dovodil, že stavební úřad „*měl uvést, v jaké míře se stavebník podílel na vadě rozhodnutí o umístění stavby a zda o nesprávném postupu stavebního úřadu (v době jeho rozhodování) věděl. ... správní rozhodnutí založené na aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu musí obsahovat úvahu, jejímž základem bude vymezení újmy, která vydáním přezkoumávaného rozhodnutí vznikla jinému účastníkovi.*“ Dále na str. 12 soud zdůraznil „*[p]odstatné je však to, zda žalobkyně mohla důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. ... rozhodné je to, zda žalobkyně věděla anebo vědět mohla, že údaje obsažené v projektové dokumentaci jsou nepravdivé (v rozporu s územním plánem) a mohla tak tuto vadu uplatnit jako odvolací důvod.*“, tedy „*zda žalobkyně*

mohla (a měla) při rozumné míře obezřetnosti vědět o nepravdivosti údajů uvedených v projektové dokumentaci. ... Správní orgány rovněž jednoznačně nevymezily, jakého rozsahu bylo účastenství žalobkyně v namítaných stavebních řízeních. Nebylo rovněž odůvodněno, jaké námitky žalobkyně v řízení uplatnila, jaké vzala zpět a zda případné zpětvetí námitky, že nebyla účastnicí všech řízení v plném rozsahu, je vůbec relevantní, když podmínky účastenství dle stavebního zákona je vždy třeba respektovat.“

44. Žalovaný vázán výše citovaným právním názorem soudu byl povinen podrobit zjištěný skutkový stav svému hodnocení nastolených otázek.
45. V návaznosti na výše uvedené je úkolem soudu v tomto řízení přezkoumat, zda v napadeném rozhodnutí se odvolací orgán řádně vypořádal s výše nastolenými otázkami podle závazného názoru soudu.
46. Soud shledal, že žaloba je důvodná.
47. Stavební úřad v předposledním odstavci na str. 9 rozhodnutí uvedl, že „[p]o prostudování spisové dokumentace dospěl rozhodující správní orgán k závěru, že vědomí navrhovatelů ohledně skutečnosti, že případné další stavby na dotčených pozemcích ovlivní výpočet koeficientu zeleně, resp. případné nesprávné stanovení koeficientu zeleně, a to ve lhůtě rozhodné pro podání řádného opravného prostředku, se rozhodujícímu správnímu orgánu nepodaří prokázat, zejména z hlediska skutečnosti, že by nebylo spravedlivé po navrhovatelích požadovat, aby v rámci rozumné míry obezřetnosti ověřovali údaje stavebníkem předložené v projektové dokumentaci. Z tohoto důvodu se správní orgán ust. § 100 odst. 2 správního řádu dále nezabýval, a jak bylo uvedeno výše, ani v rámci tohoto ustanovení neposuzoval návrh na povolení obnovy řízení.“ Stručně vyjádřeno, stavební úřad vyšel ze skutečnosti, že nelze prokázat vědomí navrhovatelů ohledně skutečnosti, že případné další stavby na dotčených pozemcích ovlivní výpočet koeficientu zeleně, resp. případné nesprávné stanovení koeficientu zeleně, a to ve lhůtě rozhodné pro podání řádného opravného prostředku, a vzhledem k tomu, že by nebylo spravedlivé po navrhovatelích požadovat, aby v rámci rozumné míry obezřetnosti ověřovali údaje stavebníkem předložené v projektové dokumentaci, uzavřel, že se nebude naplněním § 100 odst. 2 správního řádu dále zabývat. Oproti tomu žalovaný v sedmém až devátém odstavci na str. 7 napadeného rozhodnutí konstatoval, že: „Dle odvolacího správního orgánu se jednalo o skutečnost, kterou bylo možné sice obtížně, avšak přesto zjistit z projektové dokumentace a z územního plánu hl. m. Prahy a dalších právních předpisů, a odvolatelé se tak mohli bránit proti vydání předmětného rozhodnutí řádnými prostředky. [...] Dle odvolacího správního orgánu bylo možné namítaný nesoulad koeficientů zjistit již z předložené projektové dokumentace a platného územního plánu. Odvolatelé na tuto skutečnost tedy mohli upozornit již v rámci předmětného společného řízení.“ Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí zaujal jiný závěr než stavební úřad, aniž by uvedený závěr blíže konkretizoval, nijak nepředestřel úvahy, které jej vedly k závěru, že žalobci o důvodech obnovy mohli vědět již v průběhu původního řízení a tyto důvody tehdy také mohli uplatnit. Omezil se toliko na obecné konstatování o možnosti uplatnění důvodů obnovy již v původním řízení o umístění a povolení stavby prostřednictvím řádných opravných prostředků. Soud tak považuje napadené rozhodnutí v této části za nedostatečně odůvodněné, pokud žalovaný zaujal jiné stanovisko oproti stavebnímu úřadu, přitom jej konkrétněji nezdůvodnil. Nepochybně je přípustné, aby odvolací orgán změnil toliko odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016 č. j. 6 As 293/2015-33, či ze dne 11. 12. 2014 č. j. 1 As 133/2014-29), pokud v zásadě vychází ze skutkových zjištění správního orgánu prvního stupně, může

zaujmout jiný právní názor, než který zaujal správní orgán prvního stupně, nemůže tak ovšem učinit bez další bližší argumentace.

48. V návaznosti na výše uvedené nelze opomenout, že ze správního spisu vyplývá, že dne 4. 3. 2005, tedy ještě před vydáním původního rozhodnutí, žalobci písemně uplatnili na ústním jednání námitky stran nepřipustného zaclonění jejich domu a pozemku výstavbou, byť neargumentovali konkrétními čísly. Na jejich tvrzení na místě reagoval stavebník, že žalobci užívají neoprávněně část cizího pozemku na jižní hranici své nemovitosti, k čemuž stavební úřad doplnil, že „*případné další stavby na dotčených pozemcích ovlivní výpočet koeficientu zeleně*“, jak soud popsal shora. Proti zmiňovanému vyjádření stavebníka ani stavebního úřadu žalobci nebrojili, protokol bez výhrad oba podepsali. Soud výše uvedl, že krátce nato žalobci se dne 9. 3. 2005 písemně stavebnímu úřadu vyjádřili, že jelikož mají zájem na odkupu části pozemku „*bereme tímto zpět všechny vznesené námitky*“ (zdůraznil podtržením soud). Citovaný postup žalobců současně byl zmíněn již v původním rozhodnutí ze dne 18. 4. 2005, v něm stavební úřad uvedl skutečnosti týkající se požadavků na výstavbu v hl. m. Praze, projektovou dokumentaci, geometrický plán dělení pozemků (jak již bylo uvedeno pod bodem 19. tohoto rozsudku). Lze důvodně předpokládat, že pokud by žalobci setrvali na předchozích vznesených námitkách, pak stavební úřad by se s nimi v původním rozhodnutí vypořádal. Protože však žalobci všechny námitky vzali zpět, stavební úřad se jimi již nezabýval, přitom z jejich obsahu by bylo možno seznat, v jaké míře žalobci brojili proti údajům uvedeným v projektové dokumentaci. Původní rozhodnutí ze dne 18. 4. 2005 bylo zasláno oběma žalobcům, kteří proti němu mohli brojit opravným prostředkem. Ze spisu nevyplývá, že by tak žalobci učinili a námitky, které dříve uplatnili při ústním jednání (dne 4. 3. 2005), opravným prostředkem využili. K uvedenému nelze opomenout, že žalobci na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 23. 3. 2005 mohli nahlédnout do správního spisu, takovéto možnosti však nevyužili.
49. Výše citovanému závaznému právnímu názoru žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostál, když pouze uvedl, že tvrzený důvod bylo možné sice obtížně, avšak přesto zjistit z projektové dokumentace a z územního plánu hl. m. Prahy a dalších právních předpisů, namítaný nesoulad koeficientů bylo možné zjistit již z předložené projektové dokumentace a platného územního plánu. Jestliže dospěl žalovaný k závěru, že tento předpoklad pro obnovu řízení nebyl dán, je třeba, aby takový závěr podrobněji rozvedl, veden názorem vysloveným soudem ve shora připomenutém rozsudku ze dne 27. 5. 2016 č. j. 9 A 21/2013-39.
50. V obecné rovině je pro povolení obnovy řízení třeba, aby byly kumulativně splněny veškeré předpoklady stanovené správním řádem. Není-li jen jeden z těchto zákonných předpokladů dán, správní orgán žádost zamítne. Návrh na obnovu řízení může podat jen účastník původního řízení (předpoklad první), je třeba, aby vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (předpoklad druhý). Dalším předpokladem, bez jehož splnění nelze obnovu řízení povolit, je i to, že tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (předpoklad třetí). Dospěje-li správní orgán k závěru, že všechny tyto podmínky jsou splněny, pak teprve poté zkoumá, zda lze návrhu vyhovět a to s ohledem na ust. § 100 odst. 5 v návaznosti na § 94 odst. 4 a odst. 5 správního řádu jako předpoklad čtvrtý.

51. V posuzované věci není sporným splnění prvního předpokladu pro povolení obnovy řízení, které se domáhají žalobci. Ohledně splnění dalších podmínek však je nezbytné, aby se jimi žalovaný znovu zabýval a jednoznačně posoudil jejich naplnění, a sice zda žalobci uplatňované důvody obnovy mohli vznést již v původním řízení o umístění a povolení stavby prostřednictvím opravných prostředků. Je nutné postavit najisto, zda tento předpoklad byl či nebyl naplněn. Při posouzení této otázky je přitom žalovaný povinen respektovat závazný právní názor vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2016 č. j. 9 A 21/2013-39, a vzít v úvahu soudem přdestřené skutečnosti. Zjistí-li správní orgán, že jsou podmínky pro povolení obnovy splněny, přistoupí ke zvážení hlediska ochrany dobré víry účastníků řízení podle § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, jehož naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze.
52. Z citovaného vyplývá, že stavební úřad se k naplnění třetího předpokladu nevyjádřil zcela jednoznačně a s předpokladem, že tato podmínka je naplněna, posuzoval dobrou víru stavebníka, která se následně stala důvodem zamítnutí žádosti o povolení obnovy. Oproti tomu žalovaný v předposledním odstavci na straně 8 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „[j]edna z podmínek pro povolení obnovy řízení je skutečnost, že nově zjištěné skutečnosti by odůvodňovaly jiné řešení otázky. Z výše uvedeného je zřejmé, že záměr je v souladu se současně platným územním plánem a nelze tedy předpokládat, že by bylo rozhodnuto jinak.“ Navázal tím na svou předchozí argumentaci, v níž se zabýval souladem záměru s aktuální úpravou územního plánu a nastaveným koeficientem míry využití území. Podle soudu žalovaný v této otázce zaujal právní názor, který rovněž nedostatečně odůvodnil a je třeba, aby soulad záměru s aktuální úpravou územního plánu a nastaveným koeficientem míry využití území nejen doplnil o konkrétní úpravu územního plánu, o kterou se opírá, ale i v tomto směru doplnil (byť dílčím způsobem) spisový materiál.
53. Žalovaný se v dalším řízení bude tedy znovu zabývat naplněním všech zákonných předpokladů pro povolení obnovy řízení. Dospěje-li podle správního spisu k závěru, že nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 a odst. 2 správního řádu, žádost zamítne. Pro případ, že zjistí splnění podmínek pro povolení obnovy, zváží hledisko ochrany dobré víry podle § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, jehož naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze. K této otázce bude rovněž vycházet z rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2016 č. j. 9 A 21/2013-39, a to, jakými konkrétnímu hledisku se má správní orgán při posouzení dobré víry zabývat. Jinými slovy v testu proporcionality uváží, zda právo osob zúčastněných na řízení vlastnit a užívat RD č. 7 převažuje či nepřevažuje nad právem žalobců na pohodu bydlení, popř. jimi vyjádřeném veřejném zájmu.
54. Městský soud v Praze tedy z důvodů shora uvedených podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.
55. Bude na žalovaném, aby se v dalším řízení podrobně vypořádal s námitkami žalobce včetně obrany uplatněné v žalobě, tyto námitky řádně vyhodnotil a rozhodl, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným odvolacím důvodům a řádně a podrobně vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden. Absence uvážení o odvolacích tvrzeních v odůvodnění rozhodnutí nemůže být zhojena tím, že se těmito tvrzeními žalovaný bude věcně zabývat až ve vyjádření k žalobě proti rozhodnutí podané. Ostatní námitky žalobců neměly žádný vliv na rozhodnutí soudu v předmětné věci a jejich posouzení pro tuto věc je nadbytečné, neboť ke všem žalobci

namítaným skutečností se musí předně vyjádřit žalovaný v novém rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu.

56. Právním názorem, který vyslovil městský soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
57. Pro úplnost městský soud dodává, že o účastenství žalobců v řízeních týkajících se RD č. 1 až č. 6 již městský soud rozhodoval. Rozsudky ze dne 25. 5. 2017 č. j. 6 A 239/2015-45 a ze dne 2. 8. 2018 č. j. 6 A 238/2015-53 zamítl žalobu žalobkyně Ing. Č. a dovedl, že nebyla aktivně legitimována k podání návrhů na obnovu řízení ve věci RD č. 1 až 6. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně zamítl jako nedůvodnou rozsudky ze dne 14. 6. 2018 č. j. 7 As 193/2017-24 a ze dne 15. 3. 2021 č. j. 4 As 280/2018-57.
58. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci úspěch, proto jim soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení tak představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč x 2, tj. celkem 6 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] snižené o 20 % podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Repliku žalobců ze dne 20. 4. 2020 soud nepovažoval za důvodnou, v ní byla toliko zopakována žalobní argumentace. Náklady na právní zastoupení tak činí 2 x 5 560 Kč, tj. 11 120 Kč + DPH ve výši 2 335 Kč. Žalobcům tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 19 455 Kč, a to do rukou jejich zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta.
59. Osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil, současně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve více vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu